

Overzicht van Umbra t i e m van Betanie

Tekst

"Zij allen, die uit hoofde hunner roeping een verborgen en van 's werelds gedruis en dwaasheden verwijderd leven leiden, om niet alleen de goddelijke geheimenissen en de eeuwige waarheden allerintienst te beschouwen, met dringend en aanhoudend gebed van God de bloei en de dagelijkse wijdere uitbreiding van zijn Rijk af te smeken, maar ook, niet zozeer hun eigen zondesschuld als wel die van anderen door voorgeschreven of vrijwillige kastijding van geest en lichaam uit te wissen en uit te boeten: hebben voorzeker, evenals Maria van Betanie, het beste deel, verkoren".

Analyse

I. Bijzonder doel van het Kartuizerleven (finis particularis):

Beschouwing van Gods Wezen en van alle geopenbaarde waarheden.

"De goddelijke geheimenissen / God in Zichzelf / en de eeuwige waarheden / de andere geloofswaarheden / allerintienst te beschouwen....."

II. Bijzonder aan het Kartuizerleven eigen middel. (medium particulare)

Leven in de eenzaamheid.

"een verborgen en van 's werelds gedruis en dwaasheden verwijderd leven....."

III. Algemeen doel van het Kartuizerleven. (finis communis)

Gods glorie bewerken door zelfheiliging en heiliging van de naaste.

"van God de bloei en dagelijks wijdere uitbreiding van Zijn Rijk af te smeken / Gods glorie bewerken / niet zozeer hun eigen zondesschuld / zelfheiliging / als wel die van anderen / heiliging van de naaste / uit te wissen en uit te boeten."

IV. Algemene middelen van het Kartuizerleven. (media essentialia vel communia)

Gebed en Boete (vooral door de vijf geloften).

"met dringend en aanhoudend gebed...af te smeken / gebed / door voorgeschreven of vrijwillige kastijding van geest en lichaam...." / integraal boeteleven naar geest en lichaam door onderhouden van de Regel en eigen edelmoedigheid./

V. Besluit:

De Kartuijzers hebben het beste deel verkoren:

"... hebben voorzeker evenals Maria van Betanie het beste deel verkoren."

Deze eerste zin van Umbratiliem geeft in hoofdlijnen alle elementen van het Kartuizerleven: Beschouwing, smeekgebed, boete (Rggeltucht) in de eenzaamheid om God daardoor te verheerlijken, zelf heilig te worden en het heil van de naaste te bewerken.

Tekst

"Immers als God ertoe roept, kan er de mensen geen volmaskter levensstaat en levenswijze worden voorgehouden ter keuze en omhelzing; want door de allerinnigste vereniging met God en de innerlijke heilichheid van hen, die in de stilte van hun klooster een leven van eenzaamheid leiden, wordt overvloedig bijgedragen tot de luister der heilichheid, die Jesus Christus' vlekkeloze Bruid allen ter aanschouwing en navolging voorhoudt."

Analyse

1. Het uitsluitend beschouwende leven in de eenzaamheid, maar met de garantie van gezamenlijk dak en regel (dus niet het woestijnleven van de eenzaam), is de volmaaktste levensstaat.
 "...kan er de mensen geen volmaskter levensstaat en levenswijze worden voorgehouden ter keuze en omhelzing..."
2. Om tot de volmaaktheid van deze staat te kunnen geraken, wordt onvoorwaardelijk vereist de door God gegeven roeping, omdat een mens niet volmaakt wordt door het doen van het objectief betere, maar door het doen van het subjectief betere.
 "Immers als God er toe roept..."
3. Het uitsluitend beschouwende leven - de caritas contemplativa - in de eenzaamheid, en de innerlijke heilichheid, die vanuit voortvloeit, dragen overvloedig bij tot het illustreren van een der mooiste en voornaamste "notae" (ken- en karaktertrekken) van Xrs' Kerk: nl. de heilichheid - Credo in Sanctam Ecclesiam.

"Want door de allerinnigste vereniging met God, en de innerlijke heilichheid van hen, die in de stilte van hun klooster een leven van eenzaamheid leiden, wordt overvloedig bijgedragen tot de luister der heilichheid, die Jesus Xrs' vlekkeloze Bruid allen ter aanschouwing en navolging voorhoudt."

Tekst

"Het mag ons dan ook geensins verwonderen, dat de kerkelijke schrijvers uit het verleden om de kracht en de uitwerking van het smeekgebed dezer monniken te doen uitkomen, niet gearzeld hebben het te vergelijken met het gebed van Moses, herinnerend aan een gedenkwaardig feit: toen nl. Josue in de vlakte de strijd aanbod met de Amalekieten, en Moses op een dichtbijzijnde bergtop God aanriep en smeekte om de overwinning van

zijn volk, gebeurde het, dat, zolang hij zijn handen ten hemel geheven hield, de Israëlieten zegevierden; als hij daarentegen door vermoeidheid overmand zijn armen zinken liet, overwonnen de Amalekieten de kinderen Israëls. Daarom ondersteunden aan weerszijden Aaron en Hur Moses' armen totdat Josue als overwinnaar uit de strijd was teruggekeerd. Door deze vergelijking wordt heel juist het smeekgebed van bovengenoemde monniken weergegeven, dat nl. steunt op het H.Misoffer en het Boeteleven als op twee pijlers, het ene voorafgebeeld door Aaron, het andere voorgesteld door Hur. Het is immers, zoals we reeds zeiden - de heilige en in zekere zin de eerste plicht dezer eenzaten, zichzelf - in naam der gemeenschap - aan God als slacht- en zoenoffer toe te wijden en op te dragen voor hun eigen heil en dat van de naaste.

Analyse

X. Vergelijking van de bemiddelingskracht van het gebed der Kartuijzers met de invloed van Moses' smeekgebed voor de overwinning der Israëlieten. cf. het bijbels feit: Exod. 17.v.3-13.

Toepassing:

Het uitverkoren volk levert strijd in de vlakte tegen de Amalekieten: beeld van de strijdende Kerk. Moses bidt op de naburige bergtop voor de overwinning: de Kartuijzers bidden voor de Kerk in de eenzaamheid en op de hoogte van het "dichtbij God"-zijn om de overwinning. Als Moses uit vermoeidheid zijn armen zakken laat zegevieren de Amalekieten; als de contemplatieven een lauw leven leiden of die staat in de Kerk gaat verdwijnen, dan kwijnen de zielen. Als Moses zijn armen onvermoeid ten hemel geheven houdt, overwint het uitverkoren volk: als de Kartuijzers edelmoedig volharden in hun ideaal, dan bloeit het geestelijk welzijn der zielen. Aaron en Hur ondersteunen Moses' armen en dit is volgens de tekst het beeld van de Eucharistie en de Boete, die het gebed haar volle kracht geven. Zonder versterving mist het gebed nl. de garantie der oprechtheid en het karakter van heiligheid. De Kartuijzerorde is een priesterorde, daarom moet het eucharistisch leven, dat het karakteristiek priesterlijke is, geheel de bemiddelingsactiviteit van de Kartuijzer bezielen en doordringen. Daarom moet zijn leven een voortdurende misoffer zijn, zoals volgens Dionysius de Kartuijzer ook het leven van Xrs was: een "continua missa et celebratio". De eucharistie moet het Kartuijzerleven omvormen in het Offertorium: in de offergave en in de Consecratie; in de offervoltrekking, in de mystieke dood, de "mactatio mystica" met Jesus; en in de Communie: de verenigende liefderelatie met Xrs.

".... dat de kerkelijke schrijvers uit het verleden, om de kracht en de uitwerking van het smeekgebed dezer monniken te doen uitkomen niet gearzeld hebben het te vergelijken met het gebed van Moses...."

Tekst

"Het is immers, zoals wij reeds zeiden, de heilige en in zekere zin de eerste plicht dezer eenzaten, zichzelf - in naam der gemeenschap - aan God als slacht- en zoenoffer toe te wijden en op te dragen voor hun eigen heil en dat van de naaste".

Analyse

In verband met het bovengemaalde bijbelse feit besluit de tekst: De Kartuziers zijn in Gods Kerk officieel Godgewijde zoen- en vredehosties.

Inderdaad, als een kartuizermunnik, gelouterd door versterving en boete, omgevormd door het verenigende liefdeschouwen Gods in Xo, als een "alter Xrs", zichzelf in Jesus "mactatio mystica" - het H.Misoffer - opdraagt aan de hemelse Vader en tevens zijn dagelijks leven tot een verlenging van het misoffer maakt, dan is hij in de hoogste mate authentiek zoenoffer en vredehostie.

Tekst

"Deze zo volmaakte levenswijze - die de Christengemeente onschatbaar nut en voordeel brengt - gedijde dan ook reeds in de eerste eeuwen en breidden zich vervolgens over geheel de Kerk uit."

Analyse

De organische structuur van de Kerk - het mystieke lichaam - bestaat uit verschillende instellingen, die met elkaar in onderling verband staan en zo vitaal van elkaar afhankelijk zijn, dat de ene instelling niet zonder de andere blijvend vrucht kan dragen. De contemplatieve instellingen nu, die meer rechtstreeks en overvloediger het leven putten aan de goddelijke Oerbron, hebben ten opzichte van de actieve instellingen de functie van "slagaders", die het goddelijk levensbloed - de genade - toevoeren aan de overige ledematen. Ziedaar waarom de contemplatieve instellingen altijd in de Kerk - onder een of andere vorm - hebben bestaan en nooit mogen ontbreken.

Tekst

"Want als we de "asceten" buiten beschouwing laten, die reeds in de allereerste tijd van ons geloof - zij het dan ook nog zonder de huiselijke kring te verlaten - zo'n streng leven leidden, dat de H.Cyprianus hen voor het "luisterrijkste deel van Xrs' kudde" hield, weten wij dat een groot aantal gelovigen van Egypte onder de christenvervolging van Keizer Decius in de woestijn van hun land een schuilplaats zocht: en dat, toen zij ervaren hadden dat het leven in de eenzaamheid een machtig middel was om tot de volmaaktheid te geraken, zij in deze levenswijze bleven volharden, ook na het herstel van de kerkelijke vrede. Deze kluzenaars nu, die zo talrijk waren, dat, naar men zeide, er evenveel monniken in de woestijn woonden als burgers in de steden, bleven deels ver van alle menselijke omgang als eenzaten leven, deels begonnen zij onder leiding van de H.Antonius in "Gaurai" - d.i.kluisgroepen - bijeen te komen. Hieruit ontwikkelde zich langzamerhand de instelling van het kloosterleven in gemeenschap, bestuurd en geregeld door bepaalde wetten. Het verbreidde zich snel, eerst over het gehele Oosten, vervolgens ook over Italie, Gallie en het Africa proconsularis, waar overal kloosters oprezen."

Analyse.

Deze tekst vereist geen nadere toelichting: zij geeft ons een kort historisch overzicht van het ontstaan van het kloosterwezen der eenzaten. Met betrekking op onze orde het volgende: "De alleroudeste monniken, de Egyptische woestijnvaders, alle strikt contemplatieven en ware eenzaten en kluisenaars, kozen de absolute afzondering van de wereld en van elkaar als middel om tot de eniging met God in de beschouwing te geraken. Weldra ontstonden naast deze oorspronkelijke vorm het cenobitisme of kloosterleven in gemeenschap, en de "laurai" of kluisgroepen, kolonies van eenzaten of kluisenaars, wier eremitisme getemperd werd door enige oefeningen in gemeenschap. Dit type der laurai nu wordt in de westerse Kerk sinds negen eeuwen vertegenwoordigd door de Kartuizerorde, waar eremitisme en cenobitisme in zulke volmaakte verhoudingen tegen elkaar zijn afgewogen, dat de orde in de acht en halve eeuw van haar bestaan nimmer hervorming heeft behoeft. Kluis en eenzaamheid, gematigd door een zeker aantal gemeenschappelijke observanties, vormt dus het karakteristieke levensmilieu van de Kartuizer, het speciale complex van middelen, waarmee hij zijn doel nastreeft."

Tekst

"Deze levenswijze, waar de monniken zich tot enig doel stellen, ieder in de verborgenheid van zijn kluis, vrij en ontheven van alle uiterlijke zielzorg, hun geest uitsluitend op het hemelse te richten, was voor de christengemeenschap van buitengewoon groot nut; de clerus en het volk van die tijd vermochten zich immers niet te onttrekken aan de uiterst weldoende invloed van het voorbeeld dezer monniken, die uit liefde tot Christus door de verhevenste en strengste idealen begeesterd, zijn verborgen leven in het huisje van Nazareth navolgden en als Godgewijde maatschappelijke zoenoffers aanvulden wat nog tekort schoot aan Zijn Lijden."

Analyse

Deze tekst geeft een beschrijvende lofreda van het beschouwende leven in de eenzaamheid. Zij geeft ons het hoofddoel, het hoofdmiddel, het nut en de kracht alsmede het fundament van dit leven.

1. Het hoofddoel: het louter beschouwende leven in de eenzaamheid.

"...levenswijze, waar de monniken zich tot enig doel stellen ..... hun geest uitsluitend op het hemelse te richten....."

2. Het hoofdmiddel: de strenge eenzaamheid van de kluisenaar met uitsluiting van alle uitwendige herderlijke bezigheid.

"..... ieder in de verborgenheid van zijn kluis, vrij en ontheven van alle uiterlijke zielzorg...."

3. Het nut van zulk een leven, voorzover het zich naar buiten openbaart, is het goede voorbeeld in de vorm van gebed, boete en heiligheid, dat aansporende en heiligende invloed uitoefent op clerus en gelovigen.

".... de clerus en het volk van die tijd vermochten zich immers niet te onttrekken aan de uiterst wel-

doende invloed van het voorbeeld dezer monniken...."

4. Het fundament van het beschouwende leven der eenzaten is de liefde, de liefde die tegelijkertijd de stuwende kracht en de vrucht der schouwing is. Het is het "charitas Xri urget nos" dat de monniken dringt tot het verhevenste en het strengste: deze twee begrippen zijn inderdaad onafscheidelijk, er is immers geen echte liefde tot God zonder strenge ascese.

"....monniken, die uit liefde tot Xrs door de verhevenste en strengste idealen begeesterd..."

5. Het stille celleven der eenzaten imiteert het verborgen leven van Jesus in het huisje van Nazareth.

De contemplatief en eremiet beleeft Jesus' zielstoestand tijdens de jaren van zijn verborgen leven. Dat was een lijdend liefdelieven in het perspectief van Golgotha. Zo zetten zij dus Xrs' Passie voort in de Kerk, Zijn Mystiek Licham. Niet omdat Jesus' Zoenoffer onvoldoende was, maar omdat het concreet quantum lijden wat eenieder wordt toegemeten en waarmee eenieder woelgeren moet om de verlossingsgenade - door Jesus causaliter, in actu primo, verdiend op Calvarie - individueel praktisch, in actu secundo, deelachtig te worden, dikwijls wordt geweigerd of verspeeld. Het behoort tot de roeping der beschouwende kluisenaars - als een pars integralis van hun levenstaak - dit tekort aan te vullen en zo doende Xrs "een tweede mensheid te zijn, waar Hij Zijn verlossingswerk weer in hernieuwen kan."

"(Xrs') verborgen leven in het huisje van Nazareth navolgen en als Godgewijde zoenoffers aah-vulden wat nog tekort schoot aan Zijn Lijden."

Tekst

"In deze absolute vorm begon het beschouwend leven echter na verloop van tijd te kwijnen en te verslappen. Want ofschoon de monniken zich aan de zielzorg en andere openbare bedieningen poogden te onttrekken, gebeurde het niettemin dat zij langzamerhand en ongemerkt met de overweging en de beschouwing der goddelijke geheimenissen de werken van het ~~monastieke~~ contemplatieve leven begonnen te verenigen. Zij meenden nl. de taak van de clerus, overstelpt als hij was met arbeid, te moeten verlichten & te meer daar hier de bisschoppen zelf tenzeerste op aandrängen - en bovendien achtten zij het nodig de zorg voor het onderwijs, waaraan Karel de Grote zo bijzondere aandacht wijdde, op zich te nemen om het volk te onderrichten. Hierbij kwam echter dat onder de invloed der troebele tijdsomstandigheden de kloosters niet zelden schade leden en verslaptten."

Analyse.

Het uitsluitend contemplatieve leven begon te verslappen om twee oorzaken:

1. De eenzaten begonnen zich met zielzorg bezig te houden, Het past echter niet in de roeping tot het louter beschouwend leven, juist omdat het bij definitie uitsluitend beschouwend is, zich met zielsapostolaat bezig te houden anders dan door gebed en boete. Herderlijke activiteit ligt buiten de sfeer van de genade van staat van de contempla-

lieve eenzamen; zij hebben de genade niet ^{leide} bij bezigheden te vereenigen, zodat het contemplatieve element er altijd onder lijdt.

"...gebeurde het niettemin dat zij langzamerhand en ongemerkt met de overweging en beschouwing der goddelijke geheimenissen de werken van het actieve leven begonnen te vereenigen."

2. Het innerlijk verval dat zich, onder invloed der tijdsomstandigheden, binnen de kloostermuren zelf begon te vertonen. De kloostertucht verviel en bracht - met het verval van de ascese - ipso facto het verval van de innerlijke heiligheid, waaruit natuurlijk gemis aan gebedsgeest voortkwam. Dus: het verval van de Ordensascese leidt tot het verval van het contemplatieve leven.

Tekst

"Het was dus van het grootste belang voor de Kerk, deze heilige levenswijze, die gedurende zoveel eeuwen ongerept in de kloosters had gebloeid, in haar vroegere volmaaktheid hersteld te zien, opdat het haar voortaan nooit aan voorsprekers zou ontbreken, die vrij van alle zorg onophoudelijk God's barmhertigheid konden afsmecken en zo uit de hemel allerhande genadegaven doen neerdalen over de mensheid, welke haar eeuwig heil maar al te zeer vergeet."

Analyse

Omdat het louter contemplatieve leven tot de integrale innerlijke organische structuur van de Kerk behoort - het vervult in het Mystieke Lichaam Xri de rol van het Hart en de Slagaders - mag het nooit ontbreken of algemeen verslappen. De zuiverbeschouwende instellingen zijn dus een levensbehoefte van de Kerk.

"Het was dus van het grootste belang voor de Kerk deze heilige levenswijze.....in haar vroegere volmaaktheid hersteld te zien ens..."

Tekst

"God nu, die in zijn oneindige Goedheid immer opnieuw in de noden en belangen van Zijn Kerk pleegt te voorzien, bestemde Bruno, een man van uitnemende heiligheden, om het beschouwende leven weer in de luisster van zijn oorspronkelijke volmaaktheid te herstellen. Daartoe stichtte hij de Kartuizerorde, welke hij geheel en al van zijn geest doordrong en toerustte met zulke regels, dat zij de monniken, vrij van alle zielzorg en openbare bedieningen, snel en zeker tot hoge innerlijke heiligheid en het strenge boeteleven konden opvoeren, en hen tevens een aansporing zijn om in dit strenge en harde leven onvermoeid te volharden. En het is een bekend feit dat de Kartuizers de geest van hun Stichter, Vader en Wetgever negen eeuwen achtereen zo trouw hebben bewaard, dat hun Orde - in tegenstelling met andere instituten - gedurende een zo lange periode geen enkele verbetering, of, zoals dat heet, "hervorming" heeft nodig gehad."

Analyse

Analyse

1. De goddelijke voorzienigheid hestemde St. Bruno om het ver-
slapte zuiver-beschouwende leven in haar prille volmaaktheid
te herstellen.
2. De kartuizerregel voert vlug en effectief tot de innerlijke
heiligheid en tot streng boeteleven; als voorwaarde wordt
vereist: uitsluiting van alle uiterlijke zielzorg.
3. De kartuizerregel garandeert door haar disciplinaire regeling
de monniken volharding en wilskracht.
4. De kartuizers hebben de eeuwen door zo goed de geest van
hun Patriësch bewaard, dat ze nooit een hervorming onder-
gingen. Dit is het bekende "Cartusia nunquam reformata,
quia nunquam deformata". (Dit nunquam reformata quia nun-
quam deformata geldt alleen voor de Orde genomen in haar
geheel, als ORDE dus, en sluit geen zins individuele of
plaatselijke deformatie en reformatie uit.)

Tekst.

"Wie zou dan deze monniken niet bewonderen, die, door geheel hun leven volkomen afgescheiden van de wereld, door hun stil en verborgen apostolaat aan het eeuwig heil der mensheid werken en zo eenzaam leven, dat zij hun kluis om geen enkele reden of noodzakelijkheid ennop geen enkele tijd van het jaar verlaten? Zij vereenigen zich op bepaalde uren van de dag en ook 's nachts in de kloosterkerk - niet om te psalmodieeren zoals andere orden, maar om met "levensige en vlotte stem" het goddelijk officie in zijn geheel te zingen volgens de zeer oude gregoriaanse melodieën van hun handschriften zonder enige instrumentale begeleiding. Kan de goedertieren God het dringend smeekgebed dezer monniken, gestort voor het welzijn der Kerk en de bekering der mensheid, wel onverhoord laten?"

Analyse.

Drie dingen vooral verdienen onze bewondering in het kartuizer-
leven.

1. De absolute eenzaamheid.
2. Het verborgen apostolaat der stilte - van gebed, boete en voorbeeld - waardoor de kartuizers het heil van hun naaste bewerken.
3. Het "Sacrificium Laudis" der koorzang zonder begeleiding.

BESLUIT.

God, die Barmhartigheid is, kan het bemiddelende smeekgebed, dat uit de harten dezer boetende bidders tot Hem opstijgt, voor het heil der Kerk en de bekering van de dwalende mensheid, niet onverhoord laten.

Tekst.

"zoals nu onze Voorganger Urbanus II aan Bruno zijn achtung

en welwillendheid geenzins ontbeld, maar eenmaal tot Paus gekozen, zijn vroegere geleerde en vrome Meester uit de school van Reims, als raadsman bij zich riep, zo mocht ook de kartuizerorde, wier eenvoud en een zekere heilige rusticiteit (landelijkheid) haar bovendien tot aanbeveling strekt, zich voortdurend verhogen in de bijzondere gunst van de Apostolische Stoel. En Wijzelf dragen de Kartuziers niet minder genegenheid toe en wensen van harte de verdere uitbreiding en bloei van deze waarlijk heilzame orde. Want zo al ooit dergelijke kluisenaars in Gods Kerk niet mochten ontbreken, dan is het wel vooral heden ten dage nodig dat zij er zijn en zich laten gelden, nu wij zien hoeveel christenen met verwaarlozing van de overweging van het hemelse, ja zelfs zonder ooit te denken aan hun eeuwig heil, aardse goederen ongebruideld najagen en hun hartstochten bevredigen en heidense zeden, lijnrecht in strijd met het Evangelie, aannemen en in hun privé en openbaar leven openlijk aan de dag leggen."

Analyse

1. De kartuizerorde genoot de voortdurende genegenheid van de Apostolische Stoel, zowel om de heiligheid van haar Stichter als om de heiligheid van haar leden, in het bijzonder om haar karakteristieke eenvoud en heilige rusticiteit. (Eenvoud en rusticiteit zijn niet geheel synoniem; eenvoud slaat meer op de gesteltenis van de geest en is een meer abstract begrip; rusticiteit, heilige landelijkheid, gemoedelijkheid - is als de locale levensstijl van de kartuizer en beheerst geheel zijn praktisch alledaags leven.)
2. De Paus wenst de kartuizerorde bloei en uitbreiding, juist omdat ze voor de Kerk een ALLERHEILZAAMSTE instelling is.
3. De instelling der contemplatieve eenzaten behoort tot de organische levensstructuur der Kerk uit hoofde van haar dubbele rol, voortvloeiend uit het dubbele praecceptum Caritatis: liefde tot God en liefde tot de naaste. Deze dubbele liefde vereist en veronderstelt onvoorwaardelijk het vervullen van de liefdeplicht jegens zichzelf, het vordert als fundament de zelfheiliging.

LIEFDE TOT GOD: de kartuizer is de Serafijn van de strijdende Kerk - hij heeft tot levenstaak God te beminnen voor allen die Hem vergeten: hij is het "hart" - het minnend orgaan - van het Mystieke Lichaam Xri, de Kerk Gods.

LIEFDE TOT DE NAASTE: ondergeschikt, maar onafscheidelijk verbonden aan het primordiale doel van het kartuizerleven: **MINNENDE GODSSCHOUWING OM GOD ALLEEN**, vraagt het gebod van de naastenliefde aan de kartuizer niet alleen God lief te hebben, maar ook liefde uit te stralen over de evenmens; praktisch: hem de heilsgenade te verzeeken (d.i. het bonum velle en curam agere amico van de vriendschapsliefde: de caritas); hier vervult de kartuizer in de Kerk ten opzichte van de naaste een dynamische functie, de rol van "slagader" in het Corpus Xri Mysticum, hij stuwt het levensbloed door het lichaam, voert de genade toe aan de leden van Gods Kerk. De eenzaten hebben deze taak van HART en SLAGADER ten allen tijde in de Kerk vervuld; maar vooral heden ten dage heeft de Kerk gebrek aan hun aanbidde en smekende en eerherstellende liefde, nu zoveel zielen het hemelse vergetend hun eeuwig heil verwaarlozen.

Tekst

"Misschien zijn er nog die menen dat de zo - ofschoon ten onrechte - "passief" genoemde deugden reeds lang verouderd zijn en dat de antieke kloostertucht door de ruimere en vrijere beoefening der actieve deugden behoort te worden vervangen. Deze mening echter - die Onze Voorganger Leo XIII onsterfelijker gedachtenis, in zijn Brief "festum benevolentiae" van 22 Januari 1899, weerlegt, ontzenuwd en veroordeeld heeft - is zoals een@ ieder inziet voor de leer en de praktijk der christelijke volmaaktheid kwetsend en verderfelijk."

Analyse

Het Americanisme wordt opnieuw/veroordeeld. Dit is een vorm van materialisme door haargeringschatting van het contemplatieve leven. Het verkiest de z.g. actieve deugden (bv. caritatieve arbeid, onderricht enz. waar aan de mens meer initiatief en vrijheid wordt gelaten) boven de passieve deugden (als geloften, onderwerping enz.) die de vrijheid zouden belemmeren. Zulk een theorie rust op een absoluut miskennen der geestelijke waarden en is daarom voor de christelijke leer en praktijk verderfelijk.

Tekst

"Bovendien is het duidelijk, dat wie zich wijden aan een leven van onophoudelijk gebed en versterving veel meer bijdragen tot de bloei van de Kerk en het heil der mensheid dan zij die zich beijveren 's Heren akker te bebouwen; immers indien de eersten niet uit de hemel een overvloedige regen van goddelijke genaden deden neerdalen om de akker te besproeien, zouden de evangelische werkers heel wat minder vrucht van hun arbeid oogsten."

Analyse

Deze vergelijking staft de veroordeling van het Americanisme en stelt het contemplatieve leven der eenzaten boven het arbeidende leven in de zielzorg; tevergeeft arbeiden de evangelische werkers op Gods akker, als de contemplatieve bemiddelingsactiviteit door gebed en boete niet Gods genaderegen op de akker doet neerdalen - de zielen niet ontvankelijk maakt voor de invloed der zielzorgers.

Tekste

"Het behoeft nu wel nauwelijks meer gezegd te worden hoeveel hoop en verwachting wij op de kartuizers stellen; immers, daar zij hun ordesregel zowel met nauwgezetheid als met vurige edelmoedigheid onderhouden, en de observantie van de regel de zielen prompt tot hoge heiligheid opvoert, kan het niet anders of deze monniken zijn en blijven bij de allergoedertierendste God machtige voorsprekers van het christenvolk."

Analyse

De Paus verwacht veel van de bemiddeling der kartuizers; juist omdat zij niet alleen met nauwgezetheid hun regel on-

derhouden, maar ze ook met vurige edelmoedigheid nakomen.. Deze observantie voert prompt tot de heiligheid, welke op haar beurt de kracht en de bemiddelingswaarde geeft aan het smeekgebed der kartuizers, als ze ten beste spreken bij God voor het christenvolk. Voor vruchtbare observantie wordt dus vereist: nauwgezetheid en edelmoedigheid : de letter bezield door de geest.

Tekst

"Onze Voorganger Innocentius XI heeft gemeend dat de Statuten welke de kartuizers besturen, verdienen met de "schutse der Apostolische bevestiging" te worden bekrachtigd. Daarom gaf hij door de Apostolische Constitutie "Injunctum Nobis" van 27 Maart 1688 aan vermelde Statuten op specifieke wijze, zoals dat heet, zijn goedkeuring. In deze Constitutie kan men lezen hoe Onze Voorganger aan de Kartuizerorde de hoogste lof toekent, welke van des te groter betekenis is, omdat zij komt van een Paus, beroemd om zijn heilige levenswandel. Hij aarzelt niet te schrijven, dat de Pausen, Zijn Voorgangers, de Kartuizerorde terecht beschouwden "als een goede boom door ' Heren hand geplant op de akker der strijdende Kerk, waar hij voortdurend overvloedige vrucht van gerechtigheid voortbrengt"; terwijl Hij zelf "de orde en haar leden, die de Heer zonder ophouden dienen in de beschouwing der verheven goddelijke geheimenissen, alle liefde toedraagt."

Analyse

Welgezindheid van de Apostolische Stoel jegens de Kartuizerorde. Reeds Innocentius XI gaf in 1688 zijn goedkeuring aan de Kartuizerregel in forma specifica en sprak met grote lof over de Kartuizers. (De approbatio in forma specifica is een bijzondere en weinig gebruikelijke vorm van goedkeuring. Zij geeft aan de goedgekeurde regel een bijzondere waarde, de waarde van een kerkelijke wet, die echter niet de gehele Kerk geldt, doch alleen de Ordesregel waartoe zij zich richt. De aldus goedgekeurde regel maakt een geheel uit met de Pauselijke Constitutie en is voortaan - evenals het pauselijk document zelf - onaantastbaar). Het is het contemplatieve karakter van de Kartuizerorde - en de daaruit volgende invloed voor de Kerk - dat de welgezindheid der Pausen jegens de Orde rechtvaardigt.

Tekst

"Daar nu deze Statuten met de Codex van het Kanonieke Recht in overeenstemming moesten worden gebracht, kwamen de Kartuizers, die daartoe bevoegd waren in het Generaal Kapittel bijeen om zich met gezamenlijk overleg van deze taak te kwijten. Deze opdracht hebben zij uitstekend vervuld. Bovendien schrapten zij uit hun Regel - zonder evenwel hierbij aan de integriteit van hun Instelling afbreuk te doen - enkele artikelen en praktijken, die, door het gebruik ingevoerd, verouderd waren, en niet meer atrookten met de tijdsomstandigheden; daarentegen voegden zij er enige voorschriften van hun Generale Kapittels aan toe. Deze Regel, in het latijn geschreven, en - zoals gezegd - naar recht en billijkheid verbeterd en herzien, hebben Wij aan de H. Congregatie, belast met de aangelegenheden der klooster-

orden, ter beoordeling voorgelegd. De inhoud is de volgende, te weten:

STATUTEN DER KARTUIZERORDE

enz.

(hier volgt de volledige tekst van de Regel)

Analyse

Het Generaal Kapittel der Orde heeft de Statuten herzien en ze in overeenstemming gebracht met de eisen van de nieuwe Codex. Tevens ondergingen zij enige bijkomstige veranderingen, die echter de integriteit der antieke kartuizertucht onaangestast lieten.

Tekst

"Aangezien de Generaal der Kartuizerorde en allen die rechtens in het Generaal Kapittel waren bijeengekomen Ons deemoedig vroegen de Statuten, die Wij hierboven in de Apostolische Constitutie opnamen, met Ons Apostolisch gezag te willen goedkeuren, verklaarden Wij ons zeer gaarne bereid aan hun verzoek gehoor te geven en hun ter wille te zijn. Daarom nu keuren Wij bovengenoemde herziene en verbeterde Statuten der Kartuizerorde goed en bekrachtigen Wij ze met Ons Apostolisch Gezag. Wij verlenen er de kracht aan van de onschendbare Apostolische stabiliteit; alle fouten die er zich in mochten bevinden, saneren Wij en iedere leemte vullen Wij aan.

Analyse

Op verzoek van het centraal bestuur van de Orde keurt Paus Pius XI de Kartuizerregel opnieuw goed "in forma specifica".

Tekst

"Wij zijn ervan overtuigd dat de kartuizermonniken Onze aansporingen geenzins nodig hebben om de hun gegeven regel, die zij tot nu toe zo standvastig en trouw onderhielden, ook in de toekomst met de grootste ijver na te komen. Om ze nabette-min te bemoedigen en hen een nieuw bewijs en bijzondere blijk van onze welwillendheid te geven, bepalen Wij eens voor altijd door deze Onze Brief dat alle leden der Kartuizerorden die hun eigen Kerk bezoeken en de andere gebruikelijke voorwaarden vervullen, jaarlijks op de achtste Juli - de voor hen zo gedenkwaardige dag, waarop de Statuten hunner orde opnieuw door de Apostolische Stoel zijn goedgekeurd - volle kwijschelding van hun zonden in den Heer kunnen verdienen. Aldus bevelen Wij en bepalen dat deze Brief en de Statuten, daarin bevat en besloten, steeds geldig en van kracht zijn en hun waarde blijven behouden; dat zijn hun volle en onverminderde uitwerking hebben en kunnen doen gelden; en dat zij nu en voor immer een allerruimste rechtstitel betekenen voor degenen, die zij thans betreffen of in de Toekomst zullen betreffen. Dienovereenkomstig derhalve zal men oordeel moeten wellen en uitspraak moeten

